

VERBORGEN

Karin Hazendonk e.a.

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zo nodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (i) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (ii) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

Eerste druk, november 2017

© 2017 LetterRijn

Auteur: Karin Hazendonk en 25 anderen

Redactie: Jolka de Jong en Theo van Rijn

Vormgeving binnenwerk: Uitgeverij LetterRijn

Cover: Marijke van Leeuwen

Drukwerk: Grafistar, Lichtenvoorde

Uitgeverij: LetterRijn

www.letterrijn.nl

isbn: 978-94-918754-5-8

Inhoud

Titel	Auteur	blz.
Geen spijt	Karin Hazendonk	9
De Brief	Kees van der Spek	22
Boy	Gert-Jan van den Bemd	33
Het vermoeden	Ward De Ruwe	46
Verbannen verleden	Heleen Bollen	60
De schuldige	Melissa Skaye	70
Boven water	Bianca Welgraven	82
In goede en in slechte tijden	Samuel Derous	90
Donderdagen	Harry Peeters	100
Buitenverblijf	Karin Bisschops	108
Satijnen geluk	Fleur Benz	119
Waterproef	Annemarie Weeda	128
Cold case	Frank Koot	140
Krokussen	Marijcke Cauwe	153
Zoete wraak	Marian Werkman	161
Morgen wacht de hemel	Kris De Vriendt	172
Locked-in	Alain De Lannoy	182
Schaken	Jan P. Meijers	190
Onzichtbare littekens	Norman Russo	198
Dodelijk geweten	Anke Popping-van Delden	211
Het ongeluk	Lilian Schneider	224
Een wereld te redden	Gea van Beuningen	232
Nog eentje dan	Marieke Jongejan	243
Jouw leven is van mij	J. Sharpe	251
Salome	F.P.G. Camerman	261
Mirjam	Eric van Berkel	273

Geen spijt

Karin Hazendonk

*Gare du Nord - Parijs
Januari 2017*

Vanuit het raam van de brasserie waar Lucas - Luc voor zijn handjevol vrienden - Dupont zat, zag de buitenkant van het station er imposant uit. Hoewel zijn naam anders suggereerde, was hij geboren en getogen in Den Haag. Zijn naam had hij te danken aan zijn Franse overgrootvader die volgens het familieverhaal te voet vanuit Lyon Frankrijk en België had doorkruist. Hij eindigde in Nederland om daar zijn geluk te beproeven.

De aanwezigheid van Lucas in Parijs was noodgedwongen. Hij haatte de stad met zijn constant claxonnerende bestuurders van oude auto's, de slecht onderhouden bezienswaardigheden en de slechte koffie waarop ieder café in Parijs patent leek te hebben.

Hij scheurde een suikerzakje open en roerde de inhoud ervan door zijn koffie, maar hij bleef kijken naar de bedrijvigheid op het plein. Het komen en gaan van taxi's en bussen. Een krioelende mensenmassa, om zich heen kijkend, wijzend en elkaar toesprekend. Uit de grijze lucht viel af en toe een vlok sneeuw. Ook in de kou van januari bleef Parijs een geliefde plek voor toeristen.

Hij was te vroeg. Zijn afspraak in het stationsgebouw was pas over drie kwartier. Anoniem en onopvallend tussen honderden reizigers. Een zwarte aktetas stond op de stoel naast hem. Lucas liet zijn hand langs de binnenzak van zijn donkerblauwe colbert glijden. De envelop knisperde en gerustgesteld liet hij zijn hand zakken. Voordat hij vertrok zou hij de envelop met inhoud opbergen tussen de krant in de aktetas.

Perron negen. Waarom per se dat perron was Lucas niet duidelijk, maar Jean - meer dan een voornaam was hem niet bekend - had erop gestaan om daar af te spreken. Het was er druk, hoewel niet zo bomvol als op de perrons waar de intercity naar Brussel, Antwerpen, Rozendaal en Rotterdam stond te wachten. Op het perron hing de geur van kou en natte jassen, vermengd met dure parfum. Een geur die verjaagd zou worden zodra de volgende trein zou stoppen en opgewarmde passagiers uitstapten.

Lucas keek om zich heen. De man die hij zocht was niet groot en zou een lichte regenjas dragen. Heel even speelde er een glimlach om zijn mond. In de tijd van internet en digitaal verkeer via mobiele telefoons zou hij op een ouderwetse manier zijn informatie krijgen. Geen traceerbare sporen die van satelliet naar satelliet getransporteerd werden om uiteindelijk in handen te vallen van de verkeerde persoon.

Hij liep het perron op en neer. Treinen kwamen aan en vertrokken. Zijn afspraak stapte uit de trein die exact op het afgesproken tijdstip bij het perron tot stilstand was gekomen.

Jean, klein van stuk, een beige regenjas die hem slecht paste en een zwarte aktetas, identiek aan de zijne, onder de arm, passeerde hem. Donkerbruine ogen onder dikke zwarte wenkbrauwen in een lichtbruin gelaat, keken Lucas een moment doordringend aan. Met een hoofdknik verzocht Jean Lucas om hem te volgen.

Lucas liep achter de man aan. Gedachten vol wantrouwen vulden zijn hoofd. De envelop met een aanzienlijk geldbedrag zat in de aktetas. Wie garandeerde hem dat Jean met de juiste informatie over de brug zou komen? Hij grijsde. Net zo veel garantie als Jean had of hij het overeengekomen bedrag in de envelop had gedaan.

Een paar meter voor hem zag Lucas dat Jean stopte en tegen de muur leunde. De aktetas had hij tussen zijn voeten op de grond gezet. Lucas slenterde ernaartoe, ging naast hem staan en zette zijn tas tegen zijn linkerbeen aan.

‘Ça va?’ vroeg Jean met een zware basstem.

Lucas knikte. ‘Ça va.’

Reizigers liepen langs hen heen, gehaast en ongeïnteresseerd. Lucas voelde de spanning door zijn lichaam razen. Hij was ongewapend. Het zou niemand opvallen als Jean hem een mes in zijn rug stak.

‘Alles waarom u hebt gevraagd,’ zei Jean. ‘*Ils sont fou*, monsieur Lucas. Ze zijn gek,’ mompelde de man, terwijl hij zich bukte en de aktetas oppakte die Lucas een paar minuten eerder naast zich had neergezet.

Met gemengde gevoelens keek Lucas naar de man die wegliep en opging in de mensenmassa.

Den Haag - Dienst Terrorismebestrijding Januari 2017-week 1

‘Eva, Jens, Ruud, over een kwartier in mijn kantoor!’

De enige die opkeek was Eva. ‘Goede reis gehad?’ vroeg ze.

‘Bevredigend,’ antwoordde Lucas kort en hij liep door de ruimte, waarin acht vaste medewerkers achter hun bureau zaten, naar zijn eigen kantoor. Hij sloot de deur en liet zich op de zwart leren bank zakken die een onderdeel was van de zithoek. De zwarte aktetas lag op tafel. De informatie die Jean hem had toegespeeld, was meer dan verontrustend.

Lucas wreef over zijn ogen. De dreiging van een aanslag in Nederland was geen dreiging meer, maar de harde realiteit. Twee aanslagen binnen drie maanden, een luchthaven en een groot overdekt winkelcentrum. Tijd en plaats onbekend, maar de meest voor de hand liggende luchthaven was in zijn optiek Schiphol. Het winkelcentrum ... Utrecht misschien?

De derde en de meest vernietigende aanslag stond gepland op 30 april 2017. Als hij deze laatste zou voorkomen, tekende hij daarmee zijn doodvonnis en dat van zijn gezin. Hoe konden ze hem voor deze keuze stellen? Duizenden doden tegenover de twee mensen, zijn vrouw en dochter, die hij meer liefhad dan wat dan ook ter wereld. Verdomme! Met een doffe klap kwam zijn vuist op het zachte leer van de bank neer. Waarom had hij niet gewacht op de reguliere kanalen? De informatie was hoe dan ook wel binnen het bereik van zijn team gekomen.

Een klop op de deur haalde Lucas uit zijn gedachten. ‘Binnen,’ zei hij met schorre stem. Hij schraapte zijn keel. Zijn gezicht kreeg een neutrale uitdrukking. Niemand zou iets van zijn gemoedstoestand merken.

Lucas spreidde de foto's uit op tafel. Jens Schouten en Ruud Sweren zaten in de comfortabele fauteuils tegenover de bank. Eva Vermeer was naast Lucas op de bank gaan zitten. Alle drie keken geconcentreerd naar de gezichten die waren afgebeeld. Sommige foto's waren korrelig, andere haarscherp en met ieder detail van het gelaat zichtbaar.

Lucas legde de laatste foto boven op de andere. 'Deze man,' zei hij, 'staat bekend onder de naam Achmed Yo. Hij is bij ons bekend als een fanatiek IS-strijder. Het gerucht gaat dat hij het brein is achter de mislukte aanslag in Wenen, vorige maand. Zijn spoor leidt via Duitsland, naar België en hij is anderhalve week geleden gesignaleerd in Nederland. Maastricht en Eindhoven. Hij blijft in beweging en is de afgelopen week niet meer gezien. Hij kan in Rotterdam zitten, maar evenzogoed in Groningen.'

'Of Nederland alweer hebben verlaten,' merkte Eva op.

'Hij is nog hier,' zei Lucas stellig. 'Mijn informant had een zorgwekkend bericht over deze man. Als het waar is, en Achmed Yo is degene die de Weense Staatsopera wilde laten opblazen, dan heeft hij iets goed te maken. Ik zeg duidelijk laten opblazen. Hij blijft achter de schermen, hij is geen zelfmoordenaar, maar zorgt ervoor dat andere, idealistische idioten dat wel worden. Zijn fout in Wenen was dat hij een paar laffe honden had uitgekozen die hun bomgordels niet lieten afgaan, maar gillend in de armen van de beveiliging renden. Er zijn in Nederland' - Lucas haperde even, kuchte en herpakte zich - 'twee doelen in beeld. Een luchthaven en een winkelcentrum. Mijn eerste gedachte ging naar Schiphol, maar het kan net zo goed Rotterdam of Eindhoven zijn. Denk aan de wintersport die op gang komt. Over een paar weken heerst er op alle vliegvelden topdrukke. Wij moeten Achmed Yo vinden voordat hij zijn plan in daden omzet.'

Nadat zijn drie naaste medewerkers het kantoor hadden verlaten, liet Lucas zijn stoïcijnse houding varen. Hij liet zijn hoofd in zijn handen zakken en bleef onbeweeglijk op de bank zitten. Hij had de derde aanslag verzwegen in de hoop dat ze met de arrestatie van Achmed Yo deze zouden afwenden.

Hij kreunde zachtjes. Wie bedonderde hij? Zichzelf, zijn team? Zelfs al zouden ze Achmed uitschakelen, dan stond er wel een

nieuwe op. Een die zou het werk afmaken. Er zou hooguit enige vertraging optreden. Hij kon niet anders handelen. Zijn eigen leven stond dagelijks op het spel, hij beseftte dat zijn werk niet onopgemerkt zou blijven, maar het leven van zijn vrouw Marlies en zijn dochter Cindy was te kostbaar.

*Den Haag - Dienst Terrorismebestrijding
Januari 2017-week 2*

Zonder te kloppen deed Eva de deur van Lucas' kantoor open. 'We hebben hem! Hij zit in Amsterdam, off all places. Amsterdam! Hij gedraagt zich als een toerist en is zichtbaar op meerdere camerabeelden in de stad. Hij huist in een pension aan de Oudezijds Voorburgwal. Niet bepaald fancy, maar doeltreffend. Zodra hij het pension verlaat, gaat hij op in de voortdurende stroom van bezoekers. Hij heeft er vorige week ingecheckt, onder een andere naam weliswaar, maar hij is nog niet vertrokken. Veel moeite om onzichtbaar te blijven, neemt hij niet. Wil je dat we hem oppakken?' Een vuurrode blos van opwinding tekende zich af op de wangen van Eva.

Lucas schudde zijn hoofd. Hij twijfelde niet aan haar woorden. 'Nog niet. Ik wil weten wat hij de hele dag doet, met wie hij contact heeft. Ter plaatse. Neem Jens mee. Ik wil dat jullie boven op hem blijven zitten en iedere beweging rapporteert. Stuur de beelden die je hebt uit Amsterdam naar mij door, wil je?'

Eva knikte en slikte haar bezwaren weg. Ze maakte deel uit van het eliteteam dat officieel niet bestond. Ieder lid was zorgvuldig uitgekozen omdat men uitblonk in prestaties bij de reguliere recherche. Zij was de enige vrouw, gespecialiseerd in cybercrime. Ze voelde zich het meest op haar gemak achter beeldschermen. Veldwerk lag haar niet, maar discipline weerhield haar ervan om tegen de beslissing van Lucas te protesteren.

Zachtjes sloot ze de deur en liep rechtstreeks naar het bureau van Jens.

Lucas bleef in gedachten achter het beeldscherm zitten. De beelden van Achmed Yo verschenen bijna onmiddellijk in zijn persoonlijke map. Hij opende het bestand en leunde achterover. Iedere handeling

van Achmed was volkomen onschuldig en het idee dat de man een afleidingsmanoeuvre was, beheerste steeds meer zijn gedachten. Had Jean hem bedonderd?

De foto's van vermeende terroristen lagen nog steeds op tafel. Ze waren gescand en twee van zijn medewerkers waren fulltime bezig met de zoektocht naar hun namen in iedere beschikbare database.

De gedachte aan 30 april liet Lucas niet los. Schuldgevoel, twijfel, het gevoel dat hij de verkeerde keuze had gemaakt om zijn team niet in te lichten, maar daarentegen de goede keuze om zijn gezin te beschermen.

De vorige avond was hij naar huis gegaan. De vanzelfsprekende vreugde van Marlies en Cindy om zijn aanwezigheid thuis was zo puur. Zo vol liefde. Thuis was rust.

Een betrekkelijke kalmte dit keer. Een waarschuwing als deze kon hij niet negeren. Weer voelde hij de schok toen hij de foto van zijn gezin tussen de andere had gevonden. De foto die, voor zover hij wist, in het album vakantie 2015 was geplakt. Het album dat op de tweede plank in de boekenkast in de slaapkamer stond. Besmeurd met bloed en de waarschuwing achterop geschreven.

30 April 2017. Sommige zaken kunnen beter verborgen blijven.

Dat het menselijk bloed betrof, was inmiddels door het lab bevestigd. De voorbereiding voor de nietsontziende aanslag was in volle gang. Hij wist wanneer en waar.

Hij zou zwijgen.

Amsterdam

Januari 2017 - week 2

Venijnig sloeg Eva de arm van Jens weg die hij om haar schouders had gelegd.

Hij grijnsde. 'Kom op, Eva. We boeken zo meteen een tweepersoonskamer in dit *aantrekkelijke* etablissement. We zijn smoorverliefd op elkaar.'

Eva en Jens stonden voor het pension waarin hun doelwit een kamer had. 'We zijn nog niet binnen,' antwoordde ze koel. Het pand stond in geperst tussen twee herenhuisen die niets aan de verbeelding overlieten. De vitrage voor het raam was grijs van het stof en om niet uit de toon te vallen, hingen er rode veloursgordijnen

die gedeeltelijk waren opengetrokken.

‘Anoniem en vrijblijvend,’ zei Jens. ‘Een kamer te huur voor een paar uur.’

‘Vallen we niet uit de toon als we een paar dagen willen blijven?’ vroeg Eva.

Jens haalde zijn schouders op, pakte de twee tassen in een hand en trok Eva mee naar binnen.

Een slanke vrouw met een volle bos zwarte krullen stond achter een kleine balie. Haar gezicht was overdreven voorzien van make-up om haar leeftijd te maskeren. Haar tanden vertoonden sporen van de knalrode lippenstift. Ze keek Jens afwachtend aan.

‘Goodmorning,’ zei Jens uitbundig. ‘Do you have a room for us?’

De vrouw knikte. ‘One uur of two uur?’ antwoordde ze in gebrekkig Engels en met een onvervalst Amsterdams accent.

‘No, no, a few days. It’s our honeymoon.’ Voor de tweede keer sloeg Jens zijn arm rond de schouders van Eva en trok haar tegen zich aan.

‘Twee dagen vooruitbetalen,’ zei de vrouw ongeïnteresseerd. Ze schreef het bedrag op een kladpapiertje en schoof dat in de richting van Jens.

Zonder met zijn ogen te knippen, legde Jens tien briefjes van vijftig euro op de balie.

Ze griste het geld weg en liet het in de beha verdwijnen die haar aanzienlijke boezem in bedwang moest houden. Ze draaide zich om en pakte een sleutel van het bord dat een deel van de muur besloeg. ‘Kamer 22. Tweede verdieping.’ Ze wees naar een gesloten deur. ‘Trap.’

Jens lachte haar toe en maakte een onbeholpen buiging. ‘Thank you.’

‘Jezus, vijfhonderd euro voor dit luizenhok?’

‘Correctie, my dear. Voor twee dagen in dit luizenhok.’

Jens sloeg het dekbed open. ‘Het bed is schoon. Ik slaap wel in de stoel.’

‘Denk je dat ik een oog dichtdoe?’ Dit was waarom Eva zo’n hekel aan het veldwerk had. Ze waardeerde haar eigen appartement dat na iedere werkdag op haar wachtte, de fris ruikende lakens op haar bed, de schone badkamer en haar blinkende keuken met alle benodigde

apparatuur om ontspannen te koken.

Jens negeerde haar opmerking. ‘Wat was het kamernummer van ons doelwit?’

‘Kamer 32, dus met een beetje geluk recht boven deze kamer.’

Jens opende de deur liep de gang in. Binnen een paar minuten was hij terug. De indeling op de derde verdieping is gelijk aan deze,’ zei hij, terwijl hij een van de tassen opende en het gereedschap eruit haalde dat hij nodig had. Bijna geruisloos boorde hij op verschillende plaatsen gaten in het plafond en plaatste minuscule camera’s.

‘Jammer dat hij boven ons zit. Ik vrees dat we niet alles kunnen zien,’ zei Jens. Hij pakte de minilaptop die hij op bed had gelegd, opende hem en startte het navigatieprogramma.

Iedere camera gaf een ander beeld op de lege kamer boven hen.

‘Die,’ wees Eva. ‘In de rechterhoek, achterin. Daar zie je alleen een stuk muur. Kan je die een beetje draaien? Wat meer de kamer in.’

Jens deed wat Eva hem vroeg.

‘Stop! Zo zie je meer.’ Toen een groot deel van het opgemaakte bed in beeld kwam, trok ze haar wenkbrauwen op en zei: ‘Ik hoop dat we geen getuige hoeven te zijn van zijn seksuele uitpattingen.’

Jens legde de laptop op bed, pakte een dik boek uit de tas en sloeg het open. ‘Ontspan je een beetje. Voorlopig gebeurt er niets.’

Uren verstreken. Eva zat in de stoel en keek uit het raam naar de mensen op straat die diep weggedoken in hun kragen door de kille januarimiddag liepen. Het werd schemerig. Hier en daar blonk rode verlichting door geopende gordijnen. Het was niet veel meer. De Wallen teerde op de naam die het vroeger beroemd had gemaakt.

Jens, die met een kussen in zijn rug op het bed had zitten lezen, veerde op. ‘Showtime!’

Den Haag - Dienst Terrorismebestrijding Januari 2017-week 3

De arrestatie van Achmed Yo en vier van zijn handlangers was vlekkeloos verlopen.

De camera bracht drie mannen in beeld die bij hen bekend waren als handlanger van Achmed Yo. Terroristen die nergens voor terugdeinsden.

Het gesprek dat de mannen voerden, was onverstaaanbaar voor Jens en Eva, maar de opname zou door een tolk worden vertaald.

Wat ze zagen was beangstigender. De lichaamstaal van de mannen toen Achmed Yo een grote koffer onder het bed vandaan trok en die opende. Wapens en bomgordels. Klaar voor gebruik. De zelfverzekerde arrogantie, de euforische blik in hun ogen toen hun handen liefkozend over de dodelijke gordels streelden. Toen de mannen zich over een groot vel papier bogen dat op een plattegrond leek, vond Jens het raadzaam om Lucas in te lichten.

Eva stemde daarmee in. De camerabeelden van de kamer werden direct naar Lucas doorgestuurd en binnen een uur overspoelde de ME het pension.

Leden van de dienst waren aanwezig, maar hielden zich afzijdig van de arrestatie. Pas toen de mannen waren weggevoerd, verzamelden zij een schat aan bewijsmateriaal.

Opgelucht had Eva haar tas gepakt en was naar buiten gelopen. Blij dat ze de bedompte lucht van het pension achter zich kon laten.

De vijf mannen zaten inmiddels een paar dagen vast op een plaats die alleen bij de dienst bekend was.

De pensionhoudster, die in eerste instantie ook was gearresteerd, werd na een gesprek met Eva vrijgelaten. Ze was oprecht ontdaan van het feit dat zij een terrorist in haar pension had toegelaten. Eva voelde echter niet de noodzaak om haar te troosten of gerust te stellen.

Een enveloppe in de rechterhoek van haar beeldscherm meldde dat ze een mail had ontvangen. Eva zag dat het de vertaling was van de gesprekken, gevoerd door de mannen in de kamer van het pension. Het mailtje was aan haar en aan Jens gericht.

Na het lezen van de eerste pagina keek Eva op.

Jens en Ruud waren belast met het verhoren van de mannen en derhalve niet aanwezig. De enige die wel aanwezig was, zat verdiept in zijn werk. Eva stond op, liep naar de computer van Jens en wiste het mailtje waarvan de inhoud haar verbijsterde.

Eva ging weer achter haar beeldscherm zitten en las geconcentreerd verder. Er straalde een kilte van de woorden af die haar rillingen bezorgde. De informant van Lucas had hem op een dwaalspoor gebracht. Of hij dat moedwillig had gedaan of niet, er

was geen sprake van meerdere aanslagen.

Opeens was het in haar gedachten. Lucas had een grijze map in zijn handen toen hij de foto's uitspreidde op de tafel. Voordat hij ging zitten, legde hij die map in de bovenste lade van zijn bureau. Waarom? Had Lucas informatie achtergehouden?

Ze moest het weten.

Dagen regen zich aaneen. De onrust en het wantrouwen die Eva hadden overvallen, waren nog niet geweken, maar Lucas sloot zich dagelijks op in zijn kantoor zodat ze niet de kans kreeg om naar de map te zoeken. Ze moest afwachten.

Eva's geduld werd beloond. Aan het einde van de vrijdagmiddag kwam Lucas met de mededeling dat hij de volgende maandag iets later op kantoor zou zijn. Er lag opeens nog maar een weekend tussen onzekerheid en de waarheid.

Den Haag - Dienst Terrorismebestrijding Januari 2017-week 4

'Wat doe jij hier?' vroeg Lucas op scherpe toon toen hij zijn kantoor binnen kwam. Eva stond bij zijn bureau en had de bovenste lade van het ladeblok geopend.

Hij zou hier niet zo vroeg zijn.

Eva hief haar handen en draaide zich langzaam om. In haar rechterhand hield ze de met bloed besmeurde foto van Lucas' vrouw en dochter.

'Wat heeft dit te betekenen, Lucas? Wat moet er verborgen blijven, wat gaat er op 30 april gebeuren?'

'Niets,' antwoordde Lucas kort. 'Niet hier, Eva.'

Eva keek Lucas doordringend aan.

Hij ontweek haar blik niet, maar Eva zag dat Lucas snel nadacht. Zijn ogen, die een moment de hare kruisten, verraadden hem.

'Lucas?'

'Vanavond, acht uur bij de Pier op het strand. Alleen jij, Eva en hou dit tussen ons.'

Eva's gezicht kreeg een harde uitdrukking. 'Ik zal er zijn,' antwoordde ze toonloos.

Met tot spleetjes geknepen ogen keek Eva naar de gestalte op het

strand. Het toegenomen wantrouwen had haar de rest van de dag niet meer verlaten, hoewel ze zichzelf constant bleef voorhouden dat Lucas een integer man was. Haar gevoel vertelde haar dat ze zich nu moest omdraaien, weglopen en de schokkende informatie, die ze bij toeval in handen had gekregen zo snel mogelijk wereldkundig maken.

Haar voeten leidden een eigen leven en langzaam daalde ze de trap af naar het strand.

Lucas stond met zijn rug naar haar toe. Met licht gebogen schouders, zijn handen in zijn jaszakken gestoken, staarde hij over de zee die zich onheilspellend zwart uitstrekte.

‘Ik hoorde je aankomen,’ zei Lucas terwijl hij zich naar haar omdraaide. ‘Laten we een stukje wandelen.’

Zwijgend liepen ze naast elkaar. De wind sneed ijskoud door de wollen sjaal die Eva rond haar hals had geknoopt. Ze rilde, maar wist niet of dat door de kou werd veroorzaakt of door het stuk papier dat ze krampachtig in haar hand hield. Het met een priegelhandschrift volgeschreven blaadje uit een notitieblok, dat om de foto heen was gevouwen. In een reflex had ze het in haar broekzak gestopt toen Lucas haar in zijn kantoor betrapte. Ze had het die middag tientallen keren gelezen.

Het werd donkerder langs het strand. De verlichting die vanaf de boulevard kwam, lieten ze achter zich. De stilte werd drukkend en werd alleen onderbroken door de golven die zacht over het natte zand rolden.

Iets wilde haar tegenhouden, maar Eva kon de woorden niet stoppen die opeens over lippen kwamen. ‘Waarom, Lucas?’

Toen hij bleef zwijgen, haalde ze het verkreukelde stuk papier uit haar jaszak. ‘Dit vond ik bij de foto. De gedetailleerde planning voor een aanslag tijdens de voetbalwedstrijd om de KNVB-beker in de Kuip. 30 April 2017. Het stadion is dan uitverkocht. Jezus, Lucas, hoe kun je? Denk eens aan alle slachtoffers die zullen vallen. Gezinnen die uiteen worden gerukt? Vaders die met hun zoontje naar de wedstrijd gaan kijken? Ik kan het niet geloven. Zeg me alsjeblieft dat je maatregelen hebt getroffen.’

De stem van Lucas klonk vast. ‘Een grove nalatigheid van mijn kant. Jij had die foto nooit mogen zien. Daarentegen, mijn kantoor is off-limits, ook voor jou.’

De klik die werd veroorzaakt door het omzetten van de veiligheidspal was oorverdovend.

In het weinige licht van de maan zag Eva de zwarte handschoenen, het pistool met de geluidsdemper. Haar ogen zochten naar besluiteloosheid in het gezicht van Lucas.

‘Ik voel geen berouw, Eva. Mijn gezin is het belangrijkste in mijn leven. Het leven van mijn vrouw en dochter is me alles waard. Noem het een samenloop van omstandigheden. Nogmaals, jij had dit nooit mogen weten. Je kent het gezegde: *Curiosity killed the cat.*’

Het geluid van het schot ging verloren in het geruis van de golven.

Lucas

Zondag 30 april 2017

De geur van gebakken uien drong vanuit de keuken naar de huiskamer. Het avondeten zou bestaan uit biefstuk, gebakken uien, patat en brood. De pan jus waarin hij zijn brood doopte, zou niet ontbreken. Lucas hoorde zijn vrouw zingen. Zijn dochter lag onderuit op de bank en keek naar een van de bizarre series die werd uitgezonden op MTV.

Hij had een boek in zijn handen, maar lezen deed hij niet. Lucas wist dat het nieuws op een bepaald tijdstip zijn huiskamer zou binnendringen.

Nu nog niet. Het was pas kwart voor zes. De wedstrijd begon om zes uur.

Ik voel niets. Geen spanning, geen angst.

Cindy schaterlachte. ‘Papa, kijk, dat wil ik ook als ik zestien word.’ De televisie toonde het beeld van een stinkend rijke Amerikaan die voor de zestiende verjaardag van zijn dochter een compleet pretpark in zijn tuin had laten bouwen.

Lucas glimlachte. ‘Dat is goed, meisje. Ik zal een grotere tuin voor je regelen.’

Morgen zou ze nog leven. En overmorgen en als ze zestien werd.

Hij had geen spijt.

Marlies greep zijn hand. Haar ogen vulden zich met tranen. ‘Onmogelijk,’ fluisterde ze. ‘Lucas?’

Iedere televisiezender toonde de gruwelijke beelden. Een deel van De Kuip was nagenoeg weggevaagd. De bommen waren tijdens het hoogtepunt van de wedstrijd tot ontploffing gebracht. Ledematen lagen verspreid over de kunststof stoelen waar eerder enthousiaste supporters de wedstrijd hadden gevolgd.

De paniek die direct daarna was uitgebroken, had nog meer levens gekost. Het land was tot stilstand gekomen, vervuld van verbijstering en verdriet.

Lucas trok zijn vrouw tegen zich aan.

Hij had geen spijt.

De Brief

Kees van der Spek

Dinsdag 24 mei 2016

Het slotakkoord van het Ave Maria, gezongen door Nathalie Stutzmann, sterft langzaam weg en maakt een einde aan de crematiedienst. De voorgangster, Mevrouw Elly van de Brandt lees ik later op haar naamplaatje, bedankt namens de familie routinematig de aanwezigen met een van verdriet omfloerste stem alsof het een eigen familielid betreft. Ze vraagt iedereen om, als zij het aangeeft, op zijn of haar eigen wijze afscheid te nemen van de overledene. Yo Yo Ma begint aan de cello suite no.1 van J.S. Bach. Mijn rij is aan de beurt, ik sluit aan en blijf op gepaste afstand wachten terwijl het oudere echtpaar voor mij de kist licht aantikt, buigt en hand in hand met gebogen hoofd doorloopt. Marleen zit geleund tegen Lisanne, onze dochter, tussen haar broers en zussen. Ik kijk naar haar, maar we hebben geen oogcontact, ze kijkt strak voor zich uit naar de blank grenen kist. Andere familieleden zien mij wel maar tonen geen enkele reactie. Voor hen ben ik eigenlijk ook al dood sinds de scheiding. Op de kist moet tussen de andere bontgekleurde bloemstukken mijn boeket liggen. Ik treuzel, raak de kist aan terwijl ik een opkomende brok in mijn keel probeer door te slikken. Bij het weggaan krijg ik een gedachtenisprentje van de voorgangster in mijn handen gedrukt. De tekst dringt gedeeltelijk tot mij door, terwijl flarden van voorbije jaren door mijn hoofd schieten. Ik stop het prentje in de binnenzak van mijn colbert om het thuis in een missaal bij alle andere bidprentjes te bewaren.

De gang is lang en akelig stil, gelukkig komt het geroezemoes van de koffiekamer dichterbij. Frans, ook een *afgeschreven* ex-schoonzoon zoals ik, mijn ex-zwager dus, staat alleen aan een tafeltje, ziet mij en wenkt. Hoewel ons contact niet zo geweldig was, neem ik koffie en cake mee, schud hem de hand en ga tegenover hem aan het tafeltje staan.

‘He Freek, lang niet gezien, maar wel ’t een en ander over je gehoord, kerel,’ zegt hij een beetje ironisch en met een lichte grijns.

‘O ...’ verder kom ik niet want Frans doet namelijk wat hij altijd doet: gewoon doorpraten.

‘Zo’n twee weken voor haar overlijden ben ik bij haar geweest. Ik heb wat geklust in de tuin en zij wees de plekken aan waar de plantjes moesten komen te staan. Ze schoffelde en harkte zelfs wat. Ze was wel erg spraakzaam en het viel mij op dat ze veel over persoonlijke dingen uit haar leven, het gezin en haar man vertelde. Ik vond het soms zelfs een beetje gênant. Ze praatte op een manier zoals ze vroeger nooit deed. Eerlijk gezegd, daar kreeg ze ook niet zo veel kans voor toen haar man nog leefde. Het leek er nu wel op of ze een beetje ontremd was. Ik hoorde van mijn ex dat jij er laatst ook bent geweest. Greet zei dat haar moeder zo’n vreemd verhaal over dat bezoek had verteld. Het leek wel of ... nou ja och, jij lag altijd al midden in bed ... figuurlijk gesproken ... Volgens Greet was ze al een tijdje van het padje en fantaseerde ze er lustig op los.’

‘Is mij niet zo opgevallen, we hebben vooral over vroeger gesproken, waar ik al veel van wist. Hoe is het op je werk,’ vroeg ik om van onderwerp te veranderen en hem weer in de praatstand te krijgen. ‘Geweldig, we merken dat de mensen weer meer te besteden hebben en ...’ Frans komt direct weer op stoom. Ik luister niet meer, mijn gedachten gaan terug naar die bewuste avond. De beelden staan helder op mijn netvlies.

Woensdag 6 april 2016

Langzaam dringen de geluiden uit de aangrenzende badkamer binnen in mijn licht benevelde slaap. De wekkerradio geeft aan dat het 02.45 is. Och, ze zal wel naar het toilet moeten. Ik draai mij om met het gezicht naar de deur van de gemeenschappelijke badkamer.

Als ik op weg ben om de slaap te hervatten, hoor ik het toilet doorspoelen. De stilte zal wel weer snel terugkeren en dus ook mijn slaap. Plotseling gaat stilletjes mijn deur naar de badkamer open. Omdat de lamp in de badkamer brandt, zie ik haar half in het donker staan. Zo lang ik haar ken draagt ze haar haren in een knotje, maar nu ze daar staat, mijn kamer voor één nacht binnenloopt, hangt het los en reikt golvend tot ver over haar schouders: prachtig vol, grijs bijna wit engelenhaar. Ik wil zeggen dat ze zich in de kamer heeft vergist, maar door haar onverwachte binnenkomst, ben ik met stomheid geslagen. Ze draait zich om, doet de badkamerdeur op een kier na dicht en laat stilletjes de ochtendjas van haar schouders glijden. Ik zie haar blote rug, haar billen, steviger dan ik had verwacht. Ze loopt om het bed heen, gaat zitten en draait zich onder het dekbed. Ze schuift langzaam mijn kant op. Eerst voel ik haar koude voeten tegen mijn kuit en een moment later drukt ze haar warme naakte lichaam stevig tegen mijn rug aan. Ze slaat haar linkerarm over mij heen en we liggen voor een moment *gelepeld*. Haar hand glijdt zachtjes over mijn borst, draait krulletjes met mijn borsthaar en zakt langzaam richting buik. ‘Ik weet niet of dit wel ...’ met een zachte, sensuele stem onderbreekt ze mij: ‘sst, niet praten,’ zegt ze, smeekt ze bijna. Ik zwijg, draai op mijn rug en sla aarzelend een arm om haar heen, trek haar dicht naar mij toe, misschien in de hoop dat ze stopt met haar *voeltocht*. Ze lijkt vastberaden, laat zich niet stoppen en vindt haar weg. Mijn gedachten gaan razendsnel van *ik wil dit niet, dit kan niet, dit mag niet* naar, *dit is niet waar, ik droom*, om te berusten, *och wat maakt het ook uit*. Ze streelt zacht maar doeltreffend over de binnenzijde van mijn benen, schuift zonder haast mijn onderbroek een stuk omlaag en kroelt door mijn schaamhaar. Ik kan een opkomende erectie niet onderdrukken, wil dat misschien ook niet. Ze voelt mijn reactie en ik hoor een kort, tevreden lachje. Ik verzet mij niet langer, laat mij meeslepen door het gevoel dat ontstaat en streel haar borsten, die ook steviger zijn dan ik had verwacht. Haar opwinding is tot in haar tepels te voelen. Ik wil het dekbed van haar afgooien, maar ze houdt mij tegen. ‘Nee, niet doen,’ zegt ze liefdevol, maar resoluut. Ze slaat haar linkerbeen over mij heen, klimt boven op mij, schuift haar billen naar achter en haar hand leidt mij langzaam naar binnen. Het dekbed glijdt tot

halverwege haar rug. Ze schudt licht met haar hoofd, haar haren vallen over mijn gezicht, haar borsten deinen zachtjes mee op haar rustige, geraffineerde ritme. Ze vraagt op zachte toon haar niet aan te kijken als ik probeer haar ogen te bereiken. Ze buigt verder naar voren en ik verdwijn tussen haar warme borsten die mijn gezicht als het ware masseren. Ze verhoogt haar ritme, maar raakt niet uit cadans. Plots hoor ik een gelukzalige zucht als ze haar hoogtepunt bereikt, gelijktijdig met mij, zeker niet later en even plots stopt ze bijna abrupt met bewegen. Ze laat zich teder even op mij vallen, fluistert zacht in mijn oor ‘bedankt voor dit fijne moment,’ haalt mijn hand van haar rug, draait en rolt zich van mij af.. Ze trekt haar badjas aan, gaat de badkamer in en doet de deur dicht. Even later hoor ik het toilet doorspoelen en de douche lopen. Verbaasd, verwaasd, versuft, kijk ik naar het plafond en val totaal ontspannen in slaap.

De volgende ochtend staat het ontbijt al klaar, zijn haar haren in een knotje opgestoken en praat ze volop over het weer, het krantennieuws en de dingen die ze vandaag moet doen. Aan niets is te merken wat er vannacht is gebeurd, geen enkele zinspeling, geen blozende glimlach, geen ontwijken van oogcontact. Alsof er niets is gebeurd. Ze zegt dat ze het bijzonder gezellig heeft gevonden om zo uitgebreid over het verleden te hebben gesproken.

In mijn gedachten komt alles in flarden voorbij. De verhalen uit haar jeugd, haar familie, haar leven met haar overleden man waarbij ze zonder enige schaamte over intieme zaken sprak. Ons intense gesprek over haar afnemende gezondheid, toenemende reumatische pijnen en hartproblemen, de hoeveelheid medicijnen met alle bijwerkingen, een voltooid leven, de Nederlandse Vereniging voor een Vrijwillig Levenseinde, de pil van Drion. Ze vertelde dat ze een paar jaar geleden op tv had gezien hoe een vrouw een papje of zoiets at. Terloops vroeg ze of ik als verpleegkundige *de weg* niet wist om aan de goede pillen te komen. Terwijl we eten zegt ze over dit alles niets meer. Geen woord.

Als ik zeg dat ik om tien uur een afspraak in Rotterdam heb, vraagt ze of ik het restant whisky wil meenemen. Het is 'n heerlijke vijftien jaar oude single malt Glenfiddich die ze *toevallig* heeft gekregen, kopen deed ze sterkedrank niet want ze drinkt immers zelf geen